

CƯỜI TRONG ĐẠO tập 6

Dr. Châu Nhật Tân

Âm ba chuyển động rung trời đất,
Vén nhẹ vằn mây, thả nụ cười.

Từ Minh Đạt

LỜI NÓI ĐẦU Cười Trong Đạo tập 6

Các pháp hữu thường theo dõi Cười Trong Đạo được liên tiếp phát hành từ năm 2000 cho đến nay đều nhận thấy:

- Đệ tử đóng góp vào Cười Trong Đạo theo những đợt sóng.
- Mỗi đợt sóng có 1 loại tiếng cười và tiếng cười nào được về nhẹ nhàng, thanh tao thì tồn tại lâu dài.
- Suốt dọc theo cuộc hành trình, cái cười trong pháp ta ngày càng nhẹ nhàng và thanh tao mà Thầy là người viết lại, gom những tiếng cười lại, hoặc khích lệ không là vai trò chính tạo ra tiếng cười nếu không có sự tham gia của đệ tử.

Tiếng cười cũng ghi lại sự thăng trầm, phát triển hay lùi bước. Và thật vui, tiếng cười của chúng ta ngày càng nhẹ nhàng và thanh tao.

Đại Hùng Linh Điện, ngày 28 tháng 9 năm 2004

MÉO MÓ NGHỀ NGHIỆP.

Gia đình Hương lúc xưa có hăng may và nghe nói cô bắt đầu may vá phụ mẹ để kiếm sống từ năm lên 5, lên 6 cho tới khi trưởng thành. Trong thời gian tuyển chọn các nhân tuyển để lo phần dịch thuật tiểu sử Đức Ngài sang các ngôn ngữ cho việc khắc trên bia đá tại Pháp Chủ Thiền Viện. Tôi giao cho Hương lo việc dịch bài từ Việt Ngữ sang Anh Ngữ.

Sau khi dịch xong bài tiểu sử của Đức Ngài, Hương trình tôi bài dịch. Lần đầu tiên tôi bị bất ngờ về cái “giỏi” đột biến của một sinh viên giỏi cấp quốc gia này:

- Em ơi là em! “Kim Chỉ Nam dành cho người tu chơn”. Kim chỉ nam có nghĩa là cái la bàn, là compass! Chứ không phải là “cây kim”, “cọng chỉ” đâu cô ơi!!!!

TIỀN SĨ GIÁO DỤC

Tháng 3 năm 2003, trong thời gian soạn thảo chương trình cho Học Viện Vô Vi Quy Nguyên. Tôi nghĩ mình cần bằng Tiến Sĩ Quản Lý Giáo Dục mà thấy có dạy trong một trường đại học. Vì có bằng này, tôi mới có thể vận động với chính phủ về việc mở 1 học viện được. Tôi bảo Huyền liên lạc với trường đó lo việc thủ tục cho tôi nhập học.

Huyền giới thiệu với nhà trường, tôi đang nghiên cứu chương trình mở một học viện (academy) nên tôi cần học khóa lớp này. Nhà trường bảo với Huyền cho tôi biết cần phải qua cuộc kiểm tra và phải thông qua 1 cuộc phỏng vấn vì tôi ra trường ở ngành Kỹ Sư Điện Tử, không ăn nhập gì đến ngành giáo dục cả, dầu rằng tôi đã từng đi dạy cho nhiều chương trình và các cấp lớp từ Trung Học đến Đại Học. Sự phỏng vấn này cần thiết để lượng định khả năng lãnh đạo về giáo dục của tôi.

Tôi trả lời với Huyền:

- Nói với họ anh không có giờ mà ngồi ôn lại các bài Toán, Văn Chương, Sử Địa, Chính Trị,... của hàng chục năm về trước. Họ có nhận thì nhận, không thì thôi! Không kiểm tra gì hết. Còn phỏng vấn, thì sau này đi học, họ có muốn đến phỏng vấn thì phỏng vấn. Bây giờ không được rảnh.

Huyền ngượng ngập và rất e ngại khi trả lời cho nhà trường những lời tôi nói. Câu trả lời quả thật là sốc óc cho nhà trường. Có lẽ từ trước đến giờ mới có người đầu tiên trả lời như tôi lại trả lời qua trung gian nữa chứ! Nhưng phản ứng lại hoàn toàn trái ngược. Nhà trường đã đổi thái độ và “nài nỉ” tôi vào học chương trình Tiến Sĩ về Quản Lý Giáo Dục.

Sau này khi biết tiền học phí cũng không nhẹ nhàng gì nên tôi đã không học, dù nhà trường đã hết sức nài nỉ. Tôi nói với mấy đứa trong nhà:

- Bây giờ, thì mình tự kiểm sách mà đọc vậy!

Chuyện xảy ra đã hơn 1 năm, vậy mà đến ngày nay, nhà trường vẫn còn liên tục mời gọi người sinh viên “sốc óc” như tôi. *(Sau đó tôi cũng ghi danh học chương trình Tiến Sĩ Giáo Dục tại một Đại Học khác có học phí thấp hơn).*

MÉT

Không khí tại Đại Hùng Linh Điện luôn sôi động vì sự làm việc không ngừng nghỉ. Tuy nhiên, không vì thế mà nơi đây không có niềm vui. Trái lại là khác, mỗi ngày là một niềm vui nhất là những buổi cơm tối khi tất cả mọi người quây quần bên nhau cùng dùng bữa. Tôi thường kể cho mọi người nghe những chuyện tiểu lâm mà tôi sáng tạo trong chớp nhoáng hoặc những chuyện mà tôi thấu nhất trong thực tế. Nếu 1 ai đó rảnh rỗi viết lại những câu chuyện tiểu lâm mà tôi kể chắc sẽ có được một cuốn sách lớn cỡ tự điển về những câu chuyện vui.

Trong ngày sinh nhật của Bibi năm 2004, tôi dùng Huyền làm nhân vật chính. Vì Huyền trong nhà thường hay mét với tôi về những sai sót gì mà cô thấy trong nhà. Mà người bị mét nhiều nhất thường là Giàu.

Tôi kể với mọi người:

- Huyền nó gặp anh nói nhỏ nhẹ như vậy: Thưa Thầy, em không biết nói những chuyện về Giàu phá computer có nhỏ mọn không? Nếu em nói nó làm hư computer như vậy có đúng không? Bởi vậy em chỉ xin phép Thầy được nói nếu Thầy cho phép em nói về việc thằng Giàu phá computer của chú Lành.

- Ủa ! Em nói đi !

Huyền liền đổi giọng:

- Thằng Giàu nó có computer rồi mà nó còn phá computer của chú Lành!

Có bao nhiêu đó thôi, cũng y 1 câu chuyện mà Huyền diễn trình nhưng chỉ khác nhau giọng nói lúc trình và lúc mét mà thôi... Chuyện kể xong, ai cũng ôm bụng cười.

MỘT KIỂU MÉT KHÁC

Huyền nói với Bibi:

- Chị Bi có thấy những gói cà phê bị xé nửa ở đó không? Không uống cho hết một gói rồi hẳn xé gói khác, còn đống này cứ xé nửa gói rồi bỏ,...

Bibi hỏi:

- Ai xé như vậy ? Em hả ?

Huyền trả lời:

- Em không bao giờ làm như vậy !

Bibi hỏi tiếp:

- Hương xé hả ?

Huyền trả lời:

- Chị Hương không bao giờ làm như vậy !

Bibi hỏi:

Vậy Giàu làm à ?
Huyền trả lời:
- Cái đó em không có nói !

Thiệt là !... Con gái có nhiều kiểu để mét !

CHÚ BẮT RẮN

Có lần Bibi hỏi tôi về chú bắt rắn mà tôi nhớ hồi còn nhỏ có đọc trong 1 cuốn sách có viết chú này nên tôi đã nói cho Bibi. Đây là 1 loại chú của người theo Ấn Độ Giáo theo sách viết nó có tác dụng làm cho con rắn bị tê cứng người lại và đứng yên. (*Sách nói như vậy chứ tôi không có nói !*). Tôi nghĩ đây chỉ là chuyện hỏi và nói cho nghe chơi nhưng Bibi lại ghi nhớ.

Tháng 5 năm 2004, Bibi chở mọi người lên Đạo Viện lo việc xây nhà. Trong lúc mọi người làm việc, cô lững thững đi dạo quanh vùng. Đang đi, bất chợt có 1 con rắn lớn bò ngang đường đi của cô. Cô chỉ vào con rắn và đọc chú, con rắn chợt đứng yên lại. Bibi đến bên con rắn bắt nó bỏ sang 1 bên và đi tiếp.

Cô kể cho tôi:

- Em mới gặp con rắn chạy ngang đường, em đọc chú thì nó đứng lại !

Tôi hỏi:

- Em đọc chú gì vậy ?

- Thì chú anh dạy đó !

- Chú nào ?

- Thì chú ... đó !

- Í trời !

- Nó work ! Con rắn nó đứng yên !

- Rồi em có đi chỗ khác hông ?

- Không ! Em tới đẩy nó qua 1 bên !

- Tại sao em tới gần nó làm gì ?

- Chứ nó nằm ngay giữa đường hổng lẽ mình đi ngang đạp nó sao ?

- Thì em đi vòng đường khác !

- Nó work thiệt mà, em đi một hồi rồi nó mới chạy!

Tiến nói:

- Thôi đi bà ơi ! Work hay work thì cũng đừng có tin vô nó, nó cắn ầu bắt tử !

KHỦNG BỐ

Trong thời gian này, vì bị đe dọa khủng bố nên chính phủ Hoa Kỳ rất ngại du khách từ nước ngoài vào Mỹ vì lý do an ninh.

Thế mà, Đồng Lý Văn Phòng của ĐHLĐ có thể đã làm cho chính phủ Hoa Kỳ một phen sốt ruột qua lá thư gửi đến Bộ Ngoại Giao, Đại Sứ Quán và Tổng Lãnh

Sự Hoa Kỳ nhằm mời một số pháp hữu sang Hoa Kỳ để dự Đại Hội, cô đã viết sai chính tả chữ Flight (chuyến bay) thành chữ Fight (đánh đấm). Có 1 đoạn nguyên văn như sau:

“... Our organization will provide all travel expenses including FIGHT arrangement, food, room” (*Tổ chức chúng tôi sẽ cung cấp tất chi phí sắp xếp ĐÁNH ĐẤM, thức ăn, phòng ốc,...*).”

ĐÁNH “DU KÍCH”

Chú Ngọc có tánh dễ ngủ, chú thường ngủ gật. Ngồi im 1 chút là ngủ. Chú còn có 1 tánh khác là hay phản đối, hay cãi,... chuyện gì không cần biết hay dở như thế nào, cứ cãi trước đã. Phối hợp sự ngủ gật với tánh hay cãi của chú, tôi thường gọi đó là cách đánh “du kích”. Có nghĩa là chú hay cãi, chê, phản đối,... chọc cho người ta giận, khi người ta giận cự lại chú thì chú ngồi ngủ...

THÔI CHÚ ĐỪNG LÁI

Cũng nhân chuyện chú Ngọc dễ ngủ ở trên, có lần tôi khen chú Ngọc với mọi người:

- Coi vậy chứ chú Ngọc thuộc là người giỏi. Vì chú tự học, tự tìm hiểu không ngừng nghỉ. Thấy chú thích ứng với đời sống mới thiệt lạ. Coi có vẻ không có gì trở ngại với chú...

Tôi khen tiếp:

- Lần đầu tiên chú sang đây, chú đã tự lấy xe bus đi từ Sacramento xuống!

Chú Ngọc nói:

- Lần sau tôi qua, tôi sẽ tự lái xe xuống !

Tôi cười:

- Thôi chú đừng lái xe chú ơi! Tật của chú hay ngủ gật, lái xe nguy hiểm lắm !

BAN THÔNG TIN

Chú Ngọc rất vui tánh nên chú có thể ngồi kể mọi chuyện. Chuyện gì chú cũng kể cho người ta nghe được. Dầu có “năng khiếu” như vậy, chú cũng không được giao nhiệm vụ gì trong Ban Thông Tin.

Một hôm, ngồi nói chuyện với các huynh trưởng tại các nơi trong mùa Đại Hội. Tôi khen một số vị. Quay qua, quay lại tôi thấy khen bỏ sót chú Ngọc nên tôi nói với mọi người:

- Chú Ngọc thấy vậy chứ giỏi lắm, chuyện gì cần thông báo cho bàng dân thiên hạ biết sạch sành sanh thì phải cần đến chú Ngọc !

Chú Ngọc và tất cả mọi người hiện diện đều bật cười...

PHƯƠNG TIỀN DUY CHUYỂN

Trên đường từ Đạo Viện về Đại Hùng Linh Điện, bị kẹt xe. Nhân chuyện kẹt xe, để làm giảm không khí mệt nhọc, tôi逗 mọi người:

- Đổ các vị, nếu sau này Thầy có máy bay riêng và sân bay được đặt ngay ở Đại Hùng Linh Điện và Đạo Viện thì Thầy sẽ dùng phương tiện nào để di chuyển trong 2 nơi?

Ai cũng trả lời “bằng máy bay!” Tôi nói “Sai! Thầy sẽ đi bằng xe!” Các vị hỏi, tôi giải thích:

- Tại vì khi Thầy có được máy bay thì ai cũng đã có, lúc đó sẽ có nạn kẹt máy bay !

Ai cũng bật cười ...!

GIẤC MƠ ỨNG NGHIỆM

Tôi trách với Hương về Giàu:

- Em có nhớ lúc Giàu mới sang, nó nói nó nằm mơ thấy đến khuôn viên của Đại Hùng Linh Điện, nó thấy nơi đây um tùm, tối tăm. Khi nó đến thì khu vườn rực sáng lên. Bây giờ thì giấc mơ của nó ứng nghiệm rồi đó !

Hương ngạc nhiên:

- Vậy à ?

Tôi bực:

- Chứ gì nữa ! Em ra vườn mà coi đi ! Nó cắt sạch hết cây rồi thì hồng sáng sao được !...

Mọi người ngồi chung quanh nghe tôi than phiền, ai cũng ôm bụng cười....

MỘT CUỘC ĐỐI THOẠI

Trong một buổi đi ăn tối. Bibi (*đang lái xe, đồng hồ xăng bị hư*):

- Xe hết xăng rồi à ?

Tôi:

- Không có ! Cứ lái không sao đâu !

Chú Ngọc:

- Đổ xăng đi cô Bi, lái mấy bữa nay rồi, chắc xăng cũng hết !

Giàu:

- Mới đổ xăng mà chú !

Chú Ngọc:

- Đổ hồi nào ? Mình đi nhiều chỗ từ hôm kia đến giờ.

Hương:

- Xăng đổ rồi chú Ngọc !

Giàu:

- Thấy hông ! Con đã nói đổ rồi mà ! Thầy nhớ hông hôm đổ xăng con bị la quá xá trời đó !

Tôi:

- Nó nhắc vậy ai mà nhớ ! Ngày nào mà nó hông bị la

HÓT CÚT CHÓ !

Trước khi mọi người trên đường lên Đạo Viện và dự trú ở trên đó 1 tuần, chúng tôi vào 1 quán ăn. Lúc ăn mỗi người kể cho tôi nghe về kỷ niệm, bài học của bản thân mình mà có liên quan với tôi. Huyền kể:

Chú Ngọc có biết không? Lúc con mới đến với Thầy, tánh con dễ hờn, dễ giận lắm mà từ trước đến nay khi con hờn ai điều gì thì con thường bỏ đi!

Lúc con mới đến Thầy, Thầy có nói 1 điều gì đó làm cho con thật là giận, con bỏ ra ngoài. Con cũng không thấy nói năng gì hết, cũng không biết Thầy có biết là con đang giận không nữa nên con bước chân đi hơn nặng tiếng rồi bỏ ra ngoài xe ngồi đó. Con bỏ đi nhưng con còn nán ná để Thầy ra dỗ dành con ở lại vì thực lòng con không muốn bỏ đi...

Đang ngồi ngoài xe một hồi thì thấy Thầy mở cửa ra ngoài tìm con. Con mừng thầm. Rồi Thầy ngoắc con lại: “Huyền! Huyền! Vô đây Thầy nhờ 1 chút!” Con thấp thỏm theo Thầy vào nhà. Nhưng Thầy lại chỉ vào 1 đồng cứt chó và nói: “Nhờ em hốt giùm Thầy!”...

Chú và cô có biết không? Lúc ấy nhìn dáng của Thầy đang nhìn đồng cứt, một tay thì bịt mũi, một tay thì đang chỉ... Có thể nói lúc đó con tức đến nỗi muốn phun máu ra được! Con không biết Thầy có biết là con đang giận hay không mà có hành động như vậy. Nhưng có điều là sau này con không còn bị kích động như xưa nữa, không còn hờ 1 tí là bỏ đi nữa! Con xin lỗi Thầy và rất cảm ơn Thầy đã dạy cho con!

Tôi cười, tôi cũng không nhớ, chắc đó là tánh tự nhiên của tôi nên không để ý
!!!!

CÔNG TÁC HẬU CẦN

Sau khi soạn thảo xong đường hướng chọn nhân tuyển cho việc hậu cần tại Đại Hùng Linh Điện, tôi giao cho Tiến và chú Ngọc về việc toàn quyền chọn nhân tuyển. Tôi nói:

- Nhớ! Hai vị phải phối hợp với nhau, các vị đã biết rõ tình hình tại đây như thế nào nên theo hướng đó mà chọn người. Riêng Tiến, nếu gặp nhân tuyển thì phải đợi chú Ngọc, phải có sự hội ý của cả 2 người. Còn chú Ngọc nhớ đừng có ngủ gật, vì khi Tiến hỏi chú, chú ngồi chú ngủ nó sẽ tưởng chú gật đầu đồng ý,....

Mọi người hiện diện ai cũng cười ồ vì ai cũng biết chú Ngọc thường có tật ngồi ngủ gục...

TRẢ MƯƠI ĐỒNG ĐÂY !

Huyền lâu lâu lên cơn ... nhỏ mọn, mà mỗi khi lên cơn, cô ta thường trút vào Giàu là người duy nhất xấp xỉ tuổi tác với cô trong nhà.

Một buổi sáng đang ngồi làm việc, tôi bảo Huyền ghi danh lớp học cho Giàu. Có lẽ cô ta có chuyện hậm hực gì với Giàu trước đó nên khi làm việc theo lời bảo của tôi thì cô không được vui vẻ cho lắm. Huyền nói với Giàu trước mặt của tôi:

- Giàu ! Trả mười đồng đây !

Tôi hơi giật mình vì cách nói khá khiếm nhã ấy. Tôi hỏi cô ta với giọng nói từ tốn:

- Tiền gì vậy? Có mười đồng thôi mà em đòi cách ... kỳ cục vậy ?

- ... nhưng... là tiền ăn trưa của em ...

Nhìn cái mặt là tôi biết cô ấy đang lên cơn ... nhỏ mọn rồi. Thấy Giàu chỉ ngồi im, tôi đoán là hai đứa đã có chuyện hậm hực gì với nhau. Tôi mở ngăn kéo lấy tiền đưa cho Huyền để không khí dịu xuống. Dù Huyền không chịu lấy nhưng tôi bắt phải lấy....

Đợi không khí nhẹ lại, tôi bắt đầu chọc mọi người để người trong nhà phải cười trước sự nhỏ mọn của mình. Gặp Bibi, Tiến, Hương, Giàu kể cả Huyền, ai tôi cũng đòi:

- Trả mười đồng đây !

Người không biết chuyện hỏi, tôi kể, ai cũng cười.... Tối hôm đó, cả nhà quây quần bên nhau trong buổi cơm, Bibi nói:

- Chờ Giàu ra Home Depot mua đinh mà nó cứ phập phồng không yên, sợ mua không đúng loại về bị Thầy la...

Tôi khen:

- Tốt ! Tai họa không bao giờ gõ cửa nhà người cẩn thận!

Bi hỏi:

- Người cẩn thận là sao?

Tôi nói:

- Người cẩn thận là người có thể tính được những cái nhỏ, khác với người nhỏ mọn.

Bibi, Hương, Huyền lao nhao:

- Em có cẩn thận không? Em có cẩn thận không?

Rồi Huyền hỏi:

- Nhưng em cũng chưa hiểu cẩn thận khác với nhỏ mọn !

Tôi nói:

- Cũng như trong nhà có 5 cái cửa, người cẩn thận sẽ quan sát từng ly, từng tý cả 5 cái cửa nhưng người nhỏ mọn chỉ quan sát và chỉ thấy có 1 cái cửa dù rằng thấy từng ly, từng tý trong cái cửa ấy !

Hương nói:

- Xin Thầy giải thích rõ hơn !

Tôi cười:

- Ví dụ như “TRẢ MƯỜI ĐỒNG ĐÂY!”

Tôi vừa nói, vừa nhại lại cái giọng mà Huyền nói với Giàu, Huyền cùng cả nhà đều ôm bụng cười... Huyền tự giác đứng dậy, vừa cười, vừa xin lỗi tôi về thái độ của mình.

MÌNH BUỒN HAY VUI ?

Lúc trước, có 1 thời gian, theo lời khuyên của bác sĩ, tôi mỗi ngày uống đều đặn 2 lon bia để điều hòa tim mạch. Huyền có nói thêm với tôi, ba của cô ấy cho biết nếu tâm trạng của mình vui thì uống bia thấy ngọt nhưng nếu tâm trạng buồn thì uống bia thấy đắng. Tiến cũng xác nhận điều trên là đúng và nói ai cũng có nhận xét như vậy! Tôi ghi nhận điều này vì thấy người biết uống bia đều nói như vậy!

Một đêm, trên đường công tác từ Đạo Viện về, tôi thấy ngộp, có lẽ là triệu chứng nghẹt van tim. Tôi biểu Giàu đưa cho tôi 1 lon bia. Giàu mở lon bia cho tôi, uống vào 1 ngụm tôi thấy rất đắng. Nhớ lại lời tụi nó nói, tôi ngồi suy nghĩ “hôm nay mình có buồn cái gì không cà?” Nghĩ hoài cũng không ra nhưng lạ là cũng là loại bia thường uống nhưng tại sao nó đắng? Tôi hỏi Huyền:

- Huyền ! Hôm nay anh có bức mình chuyện gì không vậy?

Huyền nói “không”! Tôi nói:

- Ủa? Tại sao bia lại đắng?

Cô Vân ngồi băng sau nói với lên:

- Bia con uống nguội hay lạnh?

Tôi đáp:

- Nguội !

Cô Vân nói:

- Thường thường bia đang lạnh mà để nguội thì bia sẽ đắng ! Ngày xưa cô bán nên cô biết và mỗi khi điện bị cúp hay máy lạnh hư là hằng bia thường tới tiệm của cô để đổi lại tất cả những bia của nó,...

À thì ra là vậy! Chuyện này, mình phải tin nơi người bán bia hơn là người uống bia!

PHÚT ĐẦU TIÊN...

Tiến về Việt Nam lấy vợ, nhân dịp này Bibi kể cho mọi người trong nhà nghe chuyện một vị pháp hữu mang con gái của mình đến giới thiệu cho tôi hơn mười năm về trước....

Lúc ấy, hoàn cảnh diễn ra hơi bất ngờ mà tôi không dự phòng trước. Ông bố dẫn cô con gái đến, cô nàng thì ngồi kế bên tôi, còn ông thì huyền thuyên nói chuyện với Đức Ngài một cách hơi nhiều và mất tự nhiên. Nói một hồi thì hết chuyện để nói, ông ngồi im, tôi ngồi im và cô con gái của ông then thùng cũng ngồi im.

Không có gì để nói, cũng không có chuyện gì để làm, tôi len lén nhìn sang cạnh để ngắm nhìn.... Bên cạnh tôi, cô nàng ngồi im lặng, cuối đầu đang đê mê, sung sướng cho ngón tay vào moi mũi....

TAO ĐÀN

Đang lái xe chung quanh khu Tiểu Saigon, bắt chợt Bibi bật cười khanh khách. Tôi hỏi, cô trả lời:

- Có cái tiệm tên là “Tao Đàn”,...

Tôi xem thì đó là tiệm Tao Đàn music store (*Tiệm nhạc tên là Tao Đàn*). Tôi nói:

- Tao Đàn là tên của một cái hội về văn chương, thi ca dưới thời vua Lê Thánh Tôn, cũng là tên của vườn Tao Đàn ở Saigon...

Bibi ngạc nhiên:

- Ủa ? Em tưởng cái tiệm nhạc này có nghĩa là “tao đàn, chứ không phải mây đàn” chứ !

GIỚI THIỆU PHIM

Tôi và Hương ra tiệm mượn phim, sau một lúc lâu đắn đo suy nghĩ không biết phải mượn loại phim nào để làm vừa lòng cả nhà vì trong nhà mọi người thường coi phim chung. Tôi giao cho Hương toàn quyền lựa phim. Hương tìm được một cuốn phim mà cô ấy thích và mừng quýnh giới thiệu với tôi về cuốn phim ấy:

- Phim này hay lắm, hồi hộp lắm, bảo đảm cả nhà thích, ...

Tôi hỏi:

- Em coi chưa mà biết nó hay?

- Lúc trước em coi rồi ! Nó hay lắm ! Làm mình giật mình, rùng rợn lắm,...

Khi về đến nhà, Hương khoe phim với Bibi và vui mừng, luôn miệng nói về cuốn phim:

- Chị Bi biết hông, phim này nổi tiếng lắm, bảo đảm coi sẽ rùng rợn lắm, hay lắm,...

Bibi ngờ ngợ:

- Ủa sao nổi tiếng mà mình hông biết cà?...

.... Cuốn phim được bỏ vào máy, mọi người hồi hộp ngồi xem để chờ đến những khúc “rùng rợn” như Hương diễn tả. Ngồi hoài chỉ thấy phim thật vô duyên hết chỗ nói và thiệt là con nít, mà những nhân vật chính trong phim toàn là con nít. Tôi và Bibi cứ ngồi coi và đợi hoài đến cảnh hay nhưng không thấy. Tôi hỏi Hương:

- Phim vậy mà em nói là hay,... hồi hộp hả?

Lúc đó Hương đang nằm trằm mềm, chừa 2 con mắt ra để xem phim chắc đang chuẩn bị xem đến những màn hồi hộp. Cô hơi sượng và nói:

- Em nhớ là nó hay lắm mà !

Bibi nói:

- Mấy đứa trong phim này tóc quăng như vậy là khoảng năm 1980 mới có kiểu tóc như vậy...

Hương nói:

- Dạ đúng ! Đó là kiểu tóc của năm 1980

Tôi nghi ngờ:

- Vậy em coi phim này lúc nào ?

Hương trả lời:

- Khoảng mười mấy năm trước ...!

Tôi la:

- Mèn đét ời ! Vậy là lúc đó cô mới có mấy tuổi thôi hà ! Phim này là phim của con nít rồi !

Hương ngó mặt ra vì bất ngờ cuốn phim từng là thần tượng của mình nay như vậy ! Tôi nói với Bibi:

- Sau này Hương nó quảng cáo phim gì thì phải hỏi kỹ nó, nó coi phim đó lúc mấy tuổi! Không thì làm chết!

MUA CHO AI ?

Kho Lương thực của ĐHLĐ và của Đạo Viện luôn được đổi mới. Những đồ nào cũ, gần hết hạn thì được đưa ra ngoài và thế vào những đồ mới mà thông thường trong những năm gần đây tôi là người trực tiếp lo việc thu mua những đồ đó. Một buổi đi thu mua đồ, cô bán hàng hỏi:

- Anh mua chi nhiều quá vậy? Anh ở tiểu bang khác đến à?

- Không, tôi ở gần đây !

- Vậy sao anh mua nhiều quá vậy ?

Tánh tôi không thích người tò mò, nhiều chuyện, mặc dầu cô tính tiền này không thuộc loại tò mò lắm nhưng tôi không muốn 1 ai biết chuyện của tôi đang làm. Cả chợ, từ bà chủ đến nhân viên ai cũng đến quây quần bên tôi, có lẽ họ thấy ông khách này mua nhiều quá nên họ rất niềm nở, còn tôi vì giữ lịch sự nên tôi chỉ trả lời:

- Tôi mua cho !....

Có lẽ chưa thỏa được sự tò mò của mình và của nhiều người chung quanh nên cô tính tiền hỏi tiếp:

- Anh mua cho ai mà mua nhiều vậy !

Vì không muốn nói dối và cũng không thể nói thiệt là mua tồn trữ cho các kho của Đạo nên tôi đã trả lời bằng một kiểu ...khó ưa:

- Tôi mua cho tôi !

Chắc người đứng chung quanh nghe không ai thấy là khó ưa cả nên ai cũng bật cười...

ÔNG ĂN CHAY MÀ !

Tôi, Bibi và Huyền đi đến 1 vùng xa để mua rùa về nuôi. Rùa được bán trong chợ để làm thịt và được chúng tôi mua về. Ra đến quầy tính tiền, nhìn cách hơi ...”kỳ thị” của những người tính tiền về những người mà họ tưởng sẽ mua rùa về ăn. Tôi nhìn người đàn ông ở quầy tính tiền:

- Ông ăn chay trường mà, phải không?

Người này nói:

- Ủa tui ăn chay trường, ông mua rùa này để chi vậy?

Tôi nói:

- Về thả ! Tôi biết ông ăn chay trường mà !

Có lẽ người này cũng không để ý hết câu nói của tôi, người này tiếp tục:

- Ủa vậy là tốt lắm đó, hôm qua sư phụ tui có giảng ăn những con này sẽ bị nó kẹp đầu ngón tay,...

Tôi cười:

- Ông ăn chay tại sao không mua thả cho người ta mà phải đợi tôi xuống đây ?

Người này cũng có lẽ không để ý hết câu nói của tôi:

- Tôi ăn chay trường đã 15 năm rồi,...

Tới đây người này mới sực nghĩ ra:

- Ủa! Tại sao ông biết tui ăn chay trường?

Vừa chất những thùng rùa lên xe đẩy, tôi vừa trả lời:

- Tôi nhìn thì biết !

Người này bắt đầu tò mò:

- Ông làm thợ tiện phải không ?

Tôi gật đầu:

- Ủa! Tôi làm thợ tiện !

Người này như đã giải đáp được thắc mắc của mình, vui vẻ hăng lên và hỏi:

- Vậy là ông làm việc với con của tôi phải không?

Vừa sắp thùng, tôi cười:

- Tui đâu có đi làm!

Người này ngạc nhiên:

- Ủa ? Ông không làm thợ tiện với con tui thì tại sao ông biết tui ăn chay trường ?

Tôi vừa đẩy xe, vừa cười:

- Tui là thợ tiện “người” ông ơi!

ĐAU CÓ GÌ LÀ LA !

Có lẽ dạo này lượng đường trong máu của tôi hơi cao nên mỗi sáng thức dậy tôi thường đau khắp người, phải nằm một hồi rồi mới đứng dậy đi được.

Một buổi sáng, đang nằm chờ qua cơn đau, Bibi thức dậy chuẩn bị đi làm, tôi nằm nhìn, Bibi hỏi:

- Anh sao vậy ?

- Anh đang đau !

- Ủa !

- Thiệt mà !

Bibi nhìn:

- Em thấy cũng bình thường mà !

- Ở đó ! Tui rêm cả người đây nè !

Bibi cười:

- Ngày nào mà anh không đau ngày đó mới là chuyện lạ !

Ra ngoài làm việc cả ngày đến tối. Tôi mang phim vào phòng coi giải trí. Gặp Hương, tôi nói:

- Làm việc từ sáng đến giờ mệt quá rồi !

Cũng như kiểu của Bibi ban sáng, Hương nói tỉnh bơ:

- Ngày nào mà Thầy không làm việc cả ngày, điều này đâu có gì là lạ !
Coi đó ! Nhà tui là vậy đó !...

CANH BÍ

Tôi bệnh, nên tôi nhờ Giàu nấu ăn. Giàu vui vẻ được làm công việc mà bấy lâu nay nó bị cấm làm. Tôi đã cấm nó đụng vào bếp nấu ăn nữa vì đồ nó nấu trông thiệt là gớm,... Tôi tưởng sau 1 thời gian được “nghỉ ngơi” chuyện bếp núc nên nó rút được kinh nghiệm rồi!

Bữa ăn được dọn ra, nhìn nồi canh bí nó nấu mà phát ...gớm ! Nó bỏ nguyên cả trái bí vào nồi, không gọt vỏ cũng không rửa ráy chi cả. Cộng thêm những đồ xí lố cổ khác làm nước nhơm nhớp, đục ngầu, lại thêm 1 đồng hành thiệt là dơ vì không chịu rửa nổi lên bên trên mặt nước. Nồi canh nhìn giống như nồi choheo ăn. Tôi không ăn, tôi bắt nó ăn nồi nó nấu cho hết,....

Hương nói với tôi là nó hờn, vì Thầy bắt nó ăn hết đồ. Tôi nói (*cốt ý cho Giàu nghe để nó tức chơi*):

- Nó nấu dơ dáy như cho heo ăn vậy, nếu nó ăn được thì đó là cho người ăn, còn ăn hồng được tức là nấu cho heo ăn !

Hương nói:

- Nhưng mà nó hờn đó, thưa Thầy !

Tôi trả lời:

- Ủa ? Hờn gì lạ vậy ? Mình nấu mình ăn thì có gì đâu mà hờn? Chừng nào người ta ăn hết đồ của mình làm mà không chứa cho mình thì mới hờn chứ !

Quy luật ở đây là ai kệt chuyện gì thì bị móc chuyện đó ra, người hay giận thì bị “thọt” hoài riết cho hết giận. Điểm thứ 2 là không phung phí thức ăn, vì vậy Giàu mang bí vào phòng ăn...

Chiều hôm đó, cả nhà ngồi quây quần ăn hột gà lộn, đang ăn một hồi thì Giàu rời bàn ăn đi ra ngoài. Tôi hỏi:

- Ủa ? Sao không ngồi ăn cho hết, em đi đâu đó ?

Giàu nói:

- Dạ, con đi cầu !

Tôi nói:

- Thì ăn xong đã rồi hãy đi cầu, vừa ăn, vừa ỉa đó là tướng nghèo nghen !

Giàu trong nhà tắm nói vọng ra:

- Con ăn nguyên 1 trái bí nên bị tiêu chảy !

Tôi nói:

- Như vậy là nó giấu trái bí vứt đi đâu rồi ! Đã nói là “bí” thì làm sao mà ra được !

Tiếng cả nhà cười rộ, trong nhà tắm, Giàu vừa cười vừa đốt pháo....

HỘT GÀ LỘN

Giàu cùng mấy đứa con gái trong nhà ăn hột gà lộn. Mấy cô nhau nháu:

- Í ! Có con lợn ở trong ! Không ăn đâu, không ăn đâu....
- Giàu cũng bắt chước kiểu của mấy đứa con gái:
- Không ăn đâu, không ăn con đâu... !

Tôi thấy kỳ, vì thường ngày nó thích ăn lắm mà, nay lại trở chứng, chắc là còn hờn nên tôi la:

- Giàu phải ăn ! Mấy đứa con gái không ăn không sao, nhưng con trai phải ăn cho hết, không được chê khen !
- Tôi nói từng chữ chậm rãi:
- Người ta nói “Nam thực như hổ” mà hổ thì phải biết ăn gà !

Cả bàn đứa nào cũng ôm bụng cười, nhờ câu nói chí lý mà Giàu ăn hết những gì nó chê lúc đó!

THIỆT LÀ VÔ DUYÊN

Tôi cùng mấy đứa trong nhà cùng với gia đình anh Thành, cô Lý ghé vào một quán ăn. Ai cũng đói đang chuẩn bị ăn thì Bibi cười kể cho tôi nghe câu chuyện:

- Hôm nay đi làm, thằng chủ hăng hỏi ý kiến của em...

Tôi nghe Bibi bắt chuyện nên ngừng ăn và hỏi cô:

- Nó hỏi ý em chuyện gì vậy ?

Tự nhiên Bibi đổi mặt nói với một cách khó chịu:

- Em đang đói! Anh cho em ăn xong rồi mới nói có được không?

Tôi thấy người này đang lên cơn vô duyên kiểu ... Mỹ đây! Chính mình là người đem chuyện ra, rồi chính mình tỏ ra là mình đang bị phiền hà khi ăn,... Tôi im, tìm dịp trả đũa.

Ăn xong, mọi người đi chơi, tôi làm lơ như đã quên chuyện Bibi nói lúc trước khi ăn. Đứng trước mọi người, tôi làm vẻ quan trọng, miệng thì bô bô:

- Mấy vị biết hông có chuyện này lạ lắm ...

Rồi tôi im, không nói tiếp. Bibi nhin không được mới hỏi:

- Chuyện gì vậy ? Chuyện gì vậy ?

Tôi nhăn mặt, tỏ vẻ khó chịu với Bibi:

- Em cho anh ngày mai mới nói được không? Bây giờ anh đang mệt....

Bibi ngớ mặt ra vì cách vô duyên kiểu mới của tôi. Tôi mới kể chuyện hồi nãy của Bibi, vừa kể vừa pha trò khiến cho mọi người đều cười ồ ! Suốt ngày hôm đó, Bibi luôn bị chọc vì kiểu vô duyên mới của mình.

HALLOWEN

Ngày Halloween của Mỹ còn được xem là ngày lễ của ma. Trong ngày này, các em thiếu nhi tại Mỹ thường hóa trang mình thành những nhân vật mà mình thích như: Tiên, ma quỷ, phù thủy, các nhân vật cổ tích, thần thoại, điện ảnh,... rồi các em trong bộ hóa trang ấy đến từng nhà để xin kẹo với một câu nói dân gian “trick or treat” (muốn phá hay muốn cho). Cho ở đây là cho kẹo, nếu không cho thì phá.

Một đêm Halloween năm 2004, nghe tiếng gõ cửa, Bibi ra ngoài xem. Một cô bé gái người Mỹ, hóa trang thành 1 bà phù thủy, tay cầm bình xin kẹo đứng sừng sững trước cửa.

Bibi quên hôm ấy là ngày Halloween, Bibi hỏi:

- Muốn cái gì?

Vì chỉ là một bà phù thủy giả nên cô bé đứng run... đợi hoài không thấy nói chi cả, Bibi phát bực:

- Muốn cái gì?

Bà phù thủy giả này càng run hơn nữa nên càng không nói được. Bibi nói:

- Gõ cửa nhà tao mà mày không nói mày muốn cái gì hả?

Cô bé lắp bắp:

- Trick.... or treat !

Bibi bật cười:

- Ố ! Xin lỗi mày nhe, tao quên hôm nay là Halloween...

Dù không có kẹo nhưng cô phù thủy giả này cũng không dám phá..... thiệt, theo tục lệ dân gian của Hoa Kỳ.

SẼ HỐI HÂN

Thấy chị Thuận thích hoàn cảnh của Mỹ, tôi mới nói với chị gọi về sở làm xin nghỉ thêm vài ngày. Chị nói không dám vì chị đã hết hạn nghỉ phép rồi. Tôi nói:

- Chị cứ như vậy! (Xem trong tập 5, chuyện Đối Sở) Chị hiền quá nên cả đời cứ như vậy!

Chị Thuận nói:

- Vậy chớ biết nói làm sao bây giờ?

Tôi chỉ:

- Chị nói với ông chủ như vậy: “Ê! Tui nghỉ thêm vài ngày nữa đó nhe! Rồi ông chủ của chị chắc chắn sẽ nói “cô có nghỉ được thì nghỉ luôn đi !” Lúc đó, chị sẽ nói với ông: “Tui nghỉ luôn thì ông không tiếc sao?” Chắc chắn ông sẽ nói “Tiếc cái gì?”.... Tôi đổi vấn đề: Trong hãng chị, chị cũng thuộc loại dờ ẹt chứ gì? Phải không?...

Mọi người đều cười, tôi tiếp:

- Chị nói với ông một cách khẳng định và cứng rắn như vậy: “Ông sẽ tiếc vì ông sẽ mất đi một người dễ bị đi nhát trong hãng!”...

Ai cũng ôm bụng cười, tôi tiếp:

- “Thiệt mà ! Trong hãng từ trên xuống dưới ai cũng đi tui hết, ông coi có ai được như tui không? Đuổi tui đi! Rồi ông sẽ tiếc cho mà coi !”....

TÀM NHÌN”CHIẾN LƯỢC”

Chị Thuận từ Pháp sang chơi, lần đầu tiên tham quan Đạo Viện, đến nơi nào, chị cũng khen nức nở nơi đó. Nhân đó, Bibi và Hương nhắc đến chuyện cách đây 2 năm, gia đình anh Lân từ Pháp sang chơi, tôi cũng dẫn các vị đi tham quan Đạo Viện. Đến nơi, tôi cũng bô bô về những dự án sẽ làm tại đây. Tôi phóng họa cho anh Lân về những hòn đá sẽ được sử dụng để làm công viên như thế nào. Chị Trang nói:

- ...Nhưng đệ tử thấy mấy cục đá này toàn là cứt bò không hà!...

Tôi nói:

- Thì cặp mắt của người khai phá phải nhìn cứt bò không thấy cứt bò. Mình phải lột vỏ nó ra mới tưởng tượng được hình ảnh trong đó được....

Hơn 1 năm sau, gia đình anh Lân hiện diện tại Đại Hùng Linh Điện để chuẩn bị tham dự Đại Hội VVQN lần 2. Sau khi nghe 1 số kế hoạch được đem ra bàn thảo, chị Trang hỏi:

- Thưa Thầy! Làm thế nào mình có thể nhìn ra được như vậy?

Tôi trả lời:

- Điều trước hết là phải nhìn cục cứt bò mà không thấy nó là cứt bò...

Chị Trang bật cười, vì chuyện xảy ra hơn 1 năm trước mà tôi vẫn còn nhớ.

NỘI TÌNH

Một cuộc cãi vã tại một gia đình đệ tử đã đến hồi quyết liệt. Tôi đến nơi theo lời thỉnh cầu của gia đình để hòa giải đôi bên cho được êm đẹp. Người vợ mếu máo,, tôi cũng không biết khuyên nhủ như thế nào cho trôi vì gia đình này tôi đã khuyên nhiều lần và nhiều cách rồi... người chồng thì im lặng, người vợ la hét tiếp:

- Thầy nói đi ! Ảnh ngoại tình như vậy thì còn coi con ra cái gì nữa....

Đã đến lúc ông Thầy phải mở miệng, chứ im hoài cũng kỳ mà nói thì biết nói gì bây giờ nên:

- Thôi, cô cũng đừng buồn! Ông cũng coi cô là nội tình mà !

Nhờ tiếng cười của những người tháp tùng cùng tôi nổi lên nên không khí trong gia đình nhẹ trở lại,...

Rất may, bây giờ đã có Pháp Nghi và Luật Đạo ra đời đã giúp cho tôi có lý do chính đáng không dính líu với chuyện đời, với đời tư của người khác dầu họ có cầu khẩn cách nào đi nữa! Tôi không phải là 1 nhà tâm lý học, một nhà xã hội học, một nhà chiêm tinh, một nhà thương mại, một nhà ngoại giao, chính trị chi cả, thế mà không hiểu sao, con người lại thích cầu tôi vào những công việc này. Không đáp ứng thì họ giận mà mình cũng khó chịu vì họ là đệ tử không lẽ chỉ im lặng không nói 1 tiếng nào?

Bây giờ đã có Pháp Nghi, cảm ơn Pháp Nghi, cảm ơn hành lang của Đạo đã giúp cho tôi ra khỏi những chuyện đời thường...

MỜI ĂN

Sau buổi lễ đệ trình Pháp Nghi ngày 28 tháng 12 năm 2004, Bibi mời chị Cúc và anh Trúc ăn trưa với món bánh mì hot dog (hot dog là một loại xúc xích của Mỹ).

Chị Cúc trả lời với Bibi:

- Cảm ơn em, chị mới ăn rồi !

Bibi cười:

- Vậy không ăn cũng không sao, hot dog dở lắm !

ANH HÙNG KIỂU MỚI

Đang ngồi nói chuyện với chú Diễm, tôi xoay lại bảo với Hương:

- Em đi mượn giùm Thầy phim “Hán Sở Tranh Hùng”!

Tiến ngồi nghe loáng thoáng:

- Ủa? Hán Sở Tranh Hùng mình coi rồi mà !

Tôi nói:

- Cái này là phim bộ, chứ không phải phim 2 tiếng !

Bibi ở xa hơn nên nghe ba chớp, ba nháng:

- Ai hờ hán vậy?

Tôi im lặng, vì không hiểu Bibi bắt đầu đề mục gì? Bibi thấy ai cũng im lặng nên hỏi:

- Phim gì vậy? Anh hùng hờ hán hả?

Nói tới đây tôi mới hiểu:

- Bà ơi.... Hán Sở Tranh Hùng chứ có phải là Anh Hùng Hờ Hán đâu?

ĂN ĂNH KHÔNG?

Chị Cúc có người bà con mà mấy lâu nay thường rủ rê chị ấy vào pháp khác nhưng không được. Cho đến khi các tờ báo lá cải tung ra những loạt bàicott làm giật gân thiên hạ thì người bà con này đã chụp lấy cơ hội ấy mà gọi đến chị.

Bà nói dồn dập:

- Cúc! Cúc! Tao thấy có hình mây và thẳng Trúc trên báo kia !

Chị Cúc đáp tỉnh queo:

- Thím coi giùm, hình con có đẹp gái không?

TRỨNG GÀ Ở ĐÂU RA?

Ngày đầu tiên mới đến Pháp, vì chưa quen giờ giấc nên tôi và Bibi chỉ ngủ vùi, bỏ mặc cả buổi cơm mà các vị đã chuẩn bị cho chúng tôi.

Tối đó, thức dậy, đói bụng nên bảo Bibi vào nhà bếp tìm đồ ăn. Tôi thấy mấy trứng gà do ai luộc sẵn để đó, tôi hỏi Bibi:

- Trứng này ăn được không em?

- Được! Cứ lấy ăn đi !

Nhưng tôi lại muốn biết những quả trứng đó do ai luộc và luộc để làm gì? Tôi hỏi Bibi:

- Ăn được không đó?

- Được mà! Cứ ăn đi!

Tôi còn dự dự:

- Nhưng ... trứng này ở đâu ra?

Bibi trả lời với cách “vô duyên” thường ngày:

- Thì trứng gà trong đít con gà ra chứ đâu ra !

ĐỪNG CÓ XAO !

Sau nhiều năm lới kéo Châu và gia đình không được, tên phản đạo đổi hướng lới kéo Quý là chồng của Châu. Vào một buổi sáng Chúa Nhật, anh ta gọi phone đến, hần nói cùng Quý:

- Anh thương vợ chồng em, anh nói cho em hay, vợ của anh bị ông Thầy “hăm hiếp”! *(Ý nói đừng tới gặp Thầy nữa sợ sẽ có họa lây...)*

Quý hỏi lại, với 1 giọng nói rất đàng hoàng, từ tốn:

- Anh nói anh thương tôi nhưng tôi đâu có quen anh?

Châu ngồi bên cạnh bật phá lên cười, tên phá đạo sau vài giây im lặng, rồi cúp máy.

Người hiểu biết thì khác! Không có mệnh đề 1 thì sao có được mệnh đề 2 ? Nhưng người vô học và học thiếu căn bản thì chỉ nghĩ đến cái ngọn mà quên cái gốc: “Ừa sao vậy? Hăm sao vậy? Có chuyện vậy sao?”... Một chuyện vui nhưng là một bài học đáng suy gẫm.

CÒN HAI PHÚT NỮA

Nấu ăn xong, tôi đánh keng báo mọi người vào bàn. Lúc ấy thì tôi đi rửa tay chuẩn bị ăn, có nhiều khi thì tôi đi tắm vì khi nấu nướng thường dính các mùi dầu mỡ vào người. Cũng lý do đó nên người nấu ăn thường không thích ăn những gì mình nấu. Vì vậy, để có thể ăn những món mình làm một cách ngon lành như ăn ở tiệm thì tôi phải đi tắm mà nhiều khi quên nhiều người đang đợi mình ngoài bàn ăn.

Có lần, sau khi đánh keng báo hiệu giờ ăn, mọi người vào bàn, tôi thì có thói quen đi vòng vòng. Bibi mới nói:

- Anh ơi...! Lúc nào cũng đợi anh cả nửa tiếng mới chịu vô ngồi...

Bibi nói xong thì muốn nhồm dậy, định đi lấy một cái gì đó, có thể là cái đĩa hay chai xì dầu,... từ đằng xa, tôi nói với tới:

- Bi cần gì cứ nói để anh lấy cho !

- Thôi để em tự lấy được rồi....

Sấn díp tôi xỏ:

- Thôi nói đại đi cho rồi, anh còn 2 phút nữa mới đủ nửa tiếng mà !...

MỘT CÁCH ĐIỀU TRA

Công tác gì thì cũng có sai sót, đó là chuyện đương nhiên của con người. Vì vậy, sau này tôi rất ít khi để ý đến công việc làm của các vị ngoại trừ các việc quan trọng. Lâu lâu thì có một vài sự việc đập vào mắt như có bức thư gửi đi bị trả về vì do thiếu tem hay mất nhãn ghi địa chỉ người nhận,... và lâu lâu tiện tay, xé những lá thư bị gửi về như vậy thì mới phát hiện ra những gì các vị thuộc Khối Văn Phòng gửi đi. Nếu gặp sai sót thì tôi thường trách chú Lành. Chú là người ít nói nên chú cứ im lặng, còn tôi thì trách hoài...

Có bánh ịch đi nhưng không có bánh quy lại nên hành động người trách, người im coi như không có gì thường khiến cho 2 đối tượng có phản ứng. Một là Huyền, Huyền không hiểu rành về tiếng Việt lại hay bị tự ti nên chuyện gì cô cũng tưởng người ta đang trách mình nên mới có phản ứng bào chữa, còn đối tượng khác là tác giả của sự kiện

KIẾU ĂN CỦA BÁC SĨ

Trong các phim hài, người ta thường chọc giới bác sĩ là ăn uống thật phiền phức như phải ăn như vậy, như vậy, uống là phải như vậy, như vậy,... Tôi tưởng chỉ có trong phim nhưng ở ngoài thì có thật. Có lần tôi nghe Hương giảng cho Huyền khi hai chị em đang ăn hột gà lộn:

- Khi mua trứng hột gà lộn, em biểu họ bán cho loại trứng 33 tiếng đồng hồ thì không có con, 10 ngày thì không có lông...

ĐỜI...

Trong buổi ăn, Bibi khen Huyền:

- Ngon ! Huyền nấu canh ngon !

Huyền khiêm tốn:

- Thầy nêm đó !

Với giọng khàn khàn, Bibi rên:

- Mặn chát...

QUAN SÁT CÔNG PHU

Có lần Huyền bị tôi la, bồng dựng cô nổi cơn bốc đồng. Tôi lấy làm lạ vì ở nhà Huyền rất siêng năng công phu nhưng không hiểu sao, công phu siêng năng như vậy lại còn tách bốc đồng...

Khoảng 5 giờ sáng của vài hôm sau, Huyền lặng lẽ ra trước ngôi Tam Bảo để thiền. Tôi nấp vào 1 góc để quan sát, cô ngồi khoảng 1 phút thì mũi của cô động đập mỗi lúc 1 nhiều. Cô mở mắt, cho ngón tay vào ... mũi, để tìm ..."thủ phạm" làm cô ngứa ngáy mà gián đoạn thiền. Xong, cô ngồi thiền tiếp tục. Khoảng 1 phút sau, có lẽ hối hận vì sự việc ngưng thiền bởi ngứa mũi nên cô ... mở mắt, để nhìn dáo dác chung quanh xem có ai bắt gặp hành động gãi mũi vừa qua không? Thấy an tâm vì "không có ai" nên cô ngồi thiền tiếp tục,....

ĐƯỜNG VÒNG

Cô Claudie lo lắng cho vấn đề tài chánh hoạt động của nhóm đạo tại Quarouble, cô bàn với anh Lân:

- Đệ tử thấy Pháp Đạo mình nghèo, ai cũng nghèo mà nhiều lúc muốn giúp đỡ các đạo hữu có phương tiện sinh sống, làm việc cũng không có được nên đệ tử nghĩ là mình nên mở ra một nghiệp vụ sản xuất sữa đậu nành.

Anh Lân hỏi:

- Rồi cô bán sữa đậu nành ấy cho ai?

Cô Claudie vô tư:

- Dạ, thì bán cho các đạo hữu tới đây!

Anh Lân:

- Trời đất !

NỘI TIẾNG

Trên chuyến bay từ Pháp về Mỹ, ngồi bên cạnh tôi có cặp vợ chồng trẻ người Việt. Chúng tôi chào hỏi nhau, tôi xã giao:

- Anh chị ở Mỹ à? Tiểu bang nào vậy?

Người vợ trả lời:

- Tụi tui cũng ở Orange County.

Té ra họ cũng biết mình.

Về nhà, đi ăn với Bibi, Hương, Huyền. Khi ăn xong, người dọn bàn đến dọn, họ hỏi Huyền có cần mang về đĩa thức ăn còn lại không? Huyền ngần ngừ, tôi bảo Huyền:

- Lấy về đi!

Người hầu bàn nói cùng Huyền:

- Thầy biểu lấy về!...

Mọi người nhìn nhau cười, coi ra ai cũng biết mình. Tuy nhiên, ai cũng mến và vui vẻ cả, điều này cho thấy mình rất có nhiều thiện cảm với ngoài xã hội.

Hôm sau, tôi và Hương đi chợ, ra chợ thấy rất nhiều người đứng sau lưng mình nhìn, chỉ chỗ,... về nhà, rờ mông mới phát hiện quần mình có hai cái lỗ rách thật là lớn.... mà chú Lành, người có tiếng lịch sự, lặng thinh nhất từ trước đến giờ cũng phát cười...

CHÓ CÔNG CHÚA

Huyền thường được mệnh danh là “công chúa” ở trong nhà, con chó của cô nuôi cũng na ná tánh của người chủ.

Lucky, là con chó đực nhưng không bao giờ biết sữa, cả ngày nằm hoài trong phòng lại hay giận hờn, ghen tuông mỗi khi thấy cả nhà lo ẵm bồng những con chó khác. Có lần, con Lucky nổi ghen khi thấy cả nhà lo chơi với các con chó nhỏ do Ba của Hương Huyền mang đến cho mượn, nó bỏ nhà ra đi, dù chạy thật chậm nhưng cũng không thềm quay lại sau lưng khi nghe Hương gọi “ơ ới ới”. Hương lấy xe đạp đuổi theo, nó vẫn bỏ chạy, rồi dừng lại đưa ánh mắt hờn oán nhìn Hương và bỏ chạy tiếp. Hương bắt nó đem về cho 1 trận,...

Bibi kể cho tôi nghe chuyện trên khi tôi từ Pháp mới về và cả nhà ai cũng cười về chuyện này. Tôi nói với Huyền:

- Tánh của nó cũng giống như những khuyết điểm của em, nó lỡ có duyên với mình thì mình phải dạy nó. Thương không có nghĩa là ôm bồng, mà thương có nghĩa là phải dạy dỗ để nó đừng gặp sự khổ do kiếm khuyết của nó. Đừng để

sau này những đời sau, đời sau của nó những cái tánh này sẽ làm hại nó nhưng nó sẽ không được như em là có Thầy bên cạnh.

Huyền hỏi:

- Vậy em đổi tánh của nó như thế nào?

Tôi trả lời:

- Em dạy cho nó như những gì Thầy dạy cho em.

Huyền bắt đầu áp dụng kỷ luật lên con chó và dĩ nhiên chỉ là kỷ luật của... “công chúa”... dần hồi thì con Lucky cũng đã biết sửa, biết làm phận sự của một con chó nhưng tánh “công chúa” vẫn còn, khi không có ai để ý thì len lén vào phòng nằm ngủ cả ngày. Cuối cùng thì tôi dùng biện pháp mạnh khi thấy nó suốt ngày cứ nằm trong phòng, tôi la nó, nó lật đật chạy ra ngoài, tôi chửi theo:

- Chó, mà cũng có chó công chúa nữa !...

Cả nhà ai cũng bật cười, cũng từ hôm đó trở đi, tôi không còn thấy con Lucky lén chui vào ngủ trong phòng....

HỒ.

Sau khi nghe phong phanh về bác sĩ Thông, một Nha Sĩ có phòng mạch gần ngôi 3 tháng 2 là đệ tử của bác sĩ Hiền (huynh trưởng tại Việt Nam), Giàu sang gặp bác sĩ Thông trách:

- Tại sao Thầy về mà bác sĩ không sang thăm Thầy?

- Thầy nào?

- Thì Thầy Đạt từ Mỹ mới về đó! Sang chào Thầy một tiếng để Thầy vui!

Bác sĩ Thông ngờ ngợ nhưng không muốn làm mất lòng thân chủ của mình. Bác sĩ chỉ trả lời cho có:

- Dạ... dạ....

Giàu về lại ngôi 3 tháng 2, kể chuyện này cho tôi nghe. Tôi nói:

- Nhưng bác sĩ Thông đâu phải là đạo hữu?

Giàu nói:

- Ông đó là đệ tử của chú Hiền đó, thừa Thầy!

Tôi cười:

- Nhưng là đệ tử của Y Khoa chứ không phải là đệ tử trong đạo! Em lầm rồi !

- Ủa vậy sao?

EM CŨNG “TỬ” THÂN.

Về Việt Nam (2005), thấy một số người có những phản ứng... hơi lạ, khiến tôi thật khó hiểu. Tôi hỏi Sư Tỉ, Sư Tỉ trả lời:

- Tại con nói như vậy nên họ tử thân!

- Cái gì kỳ vậy? Vậy mà cũng tử thân?...

Tôi nói quay lại nói với mọi người chung quanh:

- Thiệt tình tui cũng không hiểu tử thân có nghĩa là gì nữa? Tại sao khi không lại chế ra thêm một cái cảm tính nữa? Tử thân? Tử thân? Vậy là tử thân sao?

Tôi quay lại hỏi Nguyễn Hồng Oanh, một đệ tử cũng mới ...bị rầy:

- Em có tui thân không?
- Dạ em “tui” thân!
- Em ... Em cũng... tui thân à?

Tôi ngạc nhiên nhìn Oanh nhưng tôi chợt hiểu:

- Em tui con khỉ phải không?

Oanh cười gật đầu.

CẦN THIẾT SAU BUỔI ĂN

Đang trên đường đi shopping, tôi hỏi bé Tâm (Tâm là con của anh Lân ở Pháp hiện đang ở tại ĐHLĐ – 2005):

- Đố Tâm, sau mỗi buổi ăn người ta cần “tâm” để làm gì?
- Dạ để rửa chén!
- Sai! Cần “tâm” (tắm) để rửa răng!

KHÔNG ĐỦ “ĐẠN”

Huyền cãi lộn trong hảng với người quản lý. Cãi nữa chừng thì cô bỏ ra ngoài xe, bên trong người quản lý họp cùng với Ban Giám Đốc về việc của Huyền nên viên quản lý này mới chạy ra nơi đậu xe gọi Huyền vào họp. Huyền nói:

- Tao đi ăn trưa, một tiếng nữa tao trở lại!

Nói xong, Huyền lái xe về nhà. Chú Ngọc và anh Lân hỏi tại sao Huyền về nhà giờ này? Huyền mới kể lai việc cãi lộn trong hảng và nói:

- Em hết đạn rồi nên chạy về hỏi Thầy để lấy thêm đạn để vào hảng cãi tiếp.

Ai cũng bật cười, thì ra cô Huyền không biết phải nói gì nên về nhà hỏi ý.... (Kết quả, viên quản lý này đã bị cho thôi việc).

CÓ KHÁC KHÔNG?

Chiều trình với tôi:

- Thưa Thầy! Nhà con bị hư nên con phải sửa chữa lại, vì vậy bức tượng Quan Thế Âm để lộ thiên ngoài balcon cần phải dời vào trong nhà nhưng có vị pháp hữu bảo con không thể dời vào nhà vì “tượng thờ Quan Thế Âm lộ thiên khác và trong nhà là khác!” Xin Thầy cho ý kiến?

Tôi trả lời:

- Chiều đang đứng ở ngoài nhà rồi đi vô nhà, như vậy có mấy Chiều?

MỜI CHÚ LÀNH DỪNG CƠM

Chú Lành rất khó mời, nhất là mời chú dùng cơm. Vì mỗi lần chú sang làm việc tại Đại Hùng Linh Điện, chú làm việc từ sáng tới tối cũng không rời computer hay không ăn uống chi cả. Mỗi khi có chú đến làm việc, tôi thường nấu thêm

phần chay cho chú nhưng thường thì chú không chịu ngưng công việc để cùng dùng bữa.

Một hôm, trong buổi ăn, mời mọi người vào bàn, tôi gọi chú Lành:
- Mời chú vào dùng cơm...
Chú vẫn ngồi im, tôi mời tiếp:
- Có đồ chay cho chú nè, rau Muống xào tỏi....
Chú vẫn ngồi im, và mọi người trong bàn đã bắt đầu dùng bữa. Đợi lâu quá, tôi gọi:
- Chú ơi! Có rau Muống xào tỏi nè....
Đợi một hồi cũng không thấy chú ư hử gì tôi gọi tiếp:
- Chú ơiiiiii ! Có ... tỏi xào nè...
Mọi người ai cũng cười với lời mời của tôi khi thức ăn đã vơi dần...

MỘT CHUYỆN LÁO TUYỆT VỜI

Một người từng là đệ tử trong Đạo, tuổi đời xấp xỉ 50, trông chắc đẹp hơn, đã kể cho tôi nghe chuyện hành trình của mình từ... đến ĐHLĐ:
- Thừa Thầy, trên máy bay có 2 người đàn ông, cứ theo kè kè với con, cho con số điện thoại của họ rồi muốn con cưới với họ để ở lại Mỹ !

Thực ra tôi không muốn nói đến sắc đẹp về người như thế nào nhưng tôi biết người này muốn thăm dò phản ứng của tôi như thế nào nếu người này có ý định ở lại Mỹ bằng hình thức hôn nhân. Nhìn người đang lợi dụng Pháp Đạo cho ý đồ riêng và nói láo không biết chớp mắt này:
- Vậy.... vị là đàn bà?

CÁI ÁO BI OAN

Tình cờ, đi ngang qua phòng của Huyền, cánh cửa phòng khép hờ, bên trong, Huyền cầm chiếc áo màu đỏ của mình mặc ban sáng quất mạnh vào giường túi bụi. Vừa đập cái áo, cô vừa trách:
- Tao không mặc mầy nữa! Tao không mặc mầy nữa!...

Tôi thấy lạ, dừng lại hỏi Huyền:
- Chuyện gì vậy em?
Huyền hậm hực, chỉ tay vào cái áo:
- Em không mặc nó nữa!
Tôi ngạc nhiên:
- Nó đẹp mà?
Huyền vẫn còn hậm hực:
- Nhưng mỗi lần em mặc là em bị rầy!
Tôi cũng chưa hiểu, Huyền tiếp:
- Mỗi lần em bị Thầy la là mỗi lần em bận cái áo này...
Tôi bật cười và bỏ đi...

CON THÍCH KHÔNG?

Mọi người trong nhà đi ngang khu giải trí Knott Berry Farm gần nhà, tôi và Tâm ngồi trên xe nhìn vào. Tôi hỏi Tâm:

- Con có thích mấy trò chơi đó không?

Tâm gật đầu lia lịa:

- Dạ thích! Dạ thích!...

Tôi chọc:

- Con thích hả? Vậy thì nhìn đi! Nhìn đi con! Cứ nhìn đi không sao hết !...

Cả xe bật cười.

YES OR NO

Trên một chuyến đi chơi, tôi hỏi Tâm:

- Con có muốn đi ăn thử đồ của Phi Châu không?

Tâm lắc đầu, tôi nói:

- Tại sao không? Con chưa biết thì phải ăn thử chứ! Phải thử để cho biết!

Tâm thấy có lý nên chấp nhận ý trên. Một hồi tôi đổi ý nên rủ mọi người đi coi phim. Tôi hỏi Tâm:

- Con có thích đi xem phim ... đó không?

Tâm quay đầu vòng vòng, tôi nói:

- Con quay đầu như vậy, ai biết con muốn cái gì?

Bibi nói hộ:

- Tại vì gật đầu anh cũng nói, lắc đầu anh cũng nói nên bây giờ nó quay đầu vòng vòng...

Tôi bật cười vì hai cô cháu hiểu ý nhau lạ...

QUÊ MỘT CỤC

Tôi rầy Tâm, vì suốt ngày nó theo 1 cô gái con của pháp hữu người Âu Châu:

- Tâm quê vừa vừa thôi nghe! Con trai gì mà cứ đi theo con gái?

Tâm ngớ ngẩn:

- Thưa Thầy, quê là gì?

Tôi giải thích cho Tâm ý nghĩa của chữ quê, Tâm cũng không hiểu nên tôi đưa cho em cuốn tự điển để em tự đọc. Đọc xong em thốt lên:

- À! Thì ra là “quê một cục”.

Té ra ở nhà của em, ba mẹ em không dùng chữ “quê” mà dùng chữ “quê một cục”.

ANH VUI

NẦM TAY NHAU TA CÙNG THẦY VƯỢT THÁC LŨ

Một hình ảnh đẹp được ghi nhận trong chuyến về thăm VN của Đức Thầy vừa qua. Trong ảnh, các pháp hữu vui vẻ nắm tay cùng Thầy băng qua thác lũ. Từ trái sang phải: Huệ Nhân, Alain, Đức Thầy, Huyền, Oanh, Hương, Trường, Giàu, Thiện, Hoàng.